

Arrest

nr. 156 741 van 20 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juli 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt afgewezen en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 september 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 1 september 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag is gesteund op medische problemen in hoofde van verzoeker.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 17 juli 2013 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen en de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekers.

De beslissing tot afwijzing van de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen is gemotiveerd als volgt:

"[...] Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, bij onze diensten ingediend per aangetekend schrijven van 01.09.2009, wil ik u informeren dat deze aanvraag hierbij afgesloten wordt met een technische weigering:

Uit de in het dossier aanwezige medische getuigschriften blijkt dat (verder) onderzoek door de ambtenaar-geneesheer noodzakelijk is. Daar betrokkene, [B. E.], geen gevolg heeft gegeven aan de uitnodiging d.d. 24.04.2013 is het onmogelijk om verder onderzoek uit te voeren. Bijgevolg wordt de desbetreffende aanvraag zonder gevolg geklasseerd wegens gebrek aan belang."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De bevelen om het grondgebied te verlaten luiden:

"In uitvoering van de beslissing van [W. C.], attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij [zij] beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum".

Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wijst de Raad erop dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekers in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvechten. Zij geven in hun inleidend verzoekschrift aan dat de bevelen om

het grondgebied te verlaten een accessorium zijn van de beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen. Ter terechtzitting verduidelijken zij in dit verband dat de samenhang erin bestaat dat alle beslissingen tegelijkertijd werden genomen door dezelfde ambtenaar, en samen ter kennis werden gebracht, en dat uit deze vaststelling volgt dat er een samenhang is, zo niet zou verweerder reeds eerder zijn overgegaan tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten zonder de uitkomst van de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet af te wachten.

Verzoekers tonen aldus een voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, die elk berusten op een andere juridische en feitelijke basis, nog niet aan. De Raad wijst er zo op dat het gegeven dat eenzelfde gemachtigde van de staatssecretaris op dezelfde dag dat hij een beslissing neemt tot afwijzing van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf eveneens beslist tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten en deze beslissingen verzoekers ook op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, nog niet tot gevolg heeft dat de bevelen om het grondgebied te verlaten dienen te worden beschouwd als gevolgbeslissing van de negatieve beslissing inzake de verblijfsaanvraag. Aldus blijkt nog niet dat de bevelen om het grondgebied te verlaten zouden steunen op de afwijzingsbeslissing en/of er onlosmakelijk mee zouden zijn verbonden. Het gegeven dat een bestuur op het ogenblik dat het een beslissing neemt inzake een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf tevens bepaalde vaststellingen doet betreffende de verblijfssituatie volstaat nog niet om een voldoende samenhang tussen de beslissingen zelf aan te tonen. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de afwijzingsbeslissing op zich nog niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de bevelen om het grondgebied te verlaten hierdoor in het gedrang komt. De eventuele nietigverklaring van de beslissing inzake de verblijfsaanvraag heeft tot gevolg dat verzoekers opnieuw worden teruggeplaatst in de situatie van een hangende verblijfsaanvraag en leidt in casu niet tot de vaststelling dat verzoekers tot enig verblijf zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

Een voldoende samenhang tussen de aangevochten beslissingen blijkt aldus niet. In deze situatie, waarin verscheidene vorderingen waarvan de samenhang niet wordt aangetoond in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, zijnde de beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste – ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

De Raad dient daarenboven vast te stellen dat verzoekers ook geen enkel middel ontwikkelen dat duidelijk is gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 17 juli 2013.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter, § 1/1 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“De door hun raadsman op 27/08/2009 aangetekend ingediende aanvraag tot medische regularisatie werd later nog aangevuld en geactualiseerd op vijf verschillende data, hetzij op 29/04/2010, 04/06/2010, 08/10/2010, 09/05/2011 en tenslotte 18/10/2011.

De verschillende overgelegde standaard medische getuigschriften geven een gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen, op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf ingediend werd, alsmede een beschrijving van de medische behandeling, de voorziene lange duur van de noodzakelijke behandeling, tevens van de gevolgen en mogelijke complicaties in geval van stopzetting van de behandeling en ten slotte de evolutie van en de prognose voor de aandoeningen.

Op 24/04/2013 werd verzoeker door de arts-adviseur van tegenpartij uitgenodigd, maar is er niet op ingegaan om redenen niet afhankelijk van zijn wil, doch zeker niet wegens gebrek aan belang nu er anders geen 5 actualisaties en aanvullingen met nieuwe medische stukken zouden zijn toegestuurd, hetgeen in tegendeel een teken blijkt van continu belang.

Een medisch advies van de adviserende arts kon evengoed uitgebracht worden louter op basis van de talrijke omstandige voorgebrachte medische stukken, zoals in talrijke andere dossiers.

Dit is dus in strijd met de door tegenpartij aangehaalde motivatie m.b.t. tot de - onterecht - beweerde onmogelijkheid om verder onderzoek te voeren.

Artikel 9 ter § 1/1 van de Vreemdelingenwet voorziet het volgende voor het geval dat een verzoekende partij zich niet aanmeldt op de oproeping:

[...]

Nergens voorziet deze bepaling dat uit het niet-opdagen van een verzoeker zijn gebrek aan belang kan afgeleid worden, waardoor de aanvraag zomaar zonder gevolg geklasseerd kan worden.

Wel, integendeel, voorziet deze bepaling dat de toekenning van een machtiging tot verblijf kan geweigerd worden, doch mits een gemotiveerde beslissing.

Het gebrek aan belang zou een adequate motivatie kunnen uitmaken indien dit door de wet voorzien zou zijn geweest, quod non in casu. [...]"

3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt in casu vast dat verweerder in de eerste bestreden beslissing op duidelijke wijze de redenen heeft weergegeven waarom hij besluit tot de afwijzing van de verblijfsaanvraag om medische redenen van verzoekers. Hij wees hierbij op de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en motiveerde dat de verblijfsaanvraag op technische gronden diende te worden geweigerd, en dit nu verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een uitnodiging van 24 april 2013 van de ambtenaar-geneesheer. Er wordt aangegeven dat inzake de verblijfsaanvraag van verzoekers een verder onderzoek door de ambtenaar-geneesheer noodzakelijk is en dit verder onderzoek onmogelijk is omdat verzoeker niet inging op voormelde uitnodiging. Verweerder stelt dat de verblijfsaanvraag dan ook wordt geklasseerd zonder gevolg wegens gebrek aan belang. Verzoekers hebben aldus kennis kunnen nemen van de motieven die aan deze beslissing ten grondslag liggen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Uit het door verzoekers neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens ook dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kennen. Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.2. Artikel 9ter, §1/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 24 april 2013 oordeelde als volgt: *“Ten einde het medische luik van uw administratief dossier pertinent te kunnen evalueren acht ik het nodig U te onderzoeken.”* Verzoeker werd vervolgens uitgenodigd zich aan te melden op 27 mei 2013 voor een raadpleging en hierbij recente medisch-specialistische verslagen mee te brengen. Hierbij werd verzoeker ook gewezen op voormelde wetsbepaling en werd hem meegedeeld dat indien hij geen gevolg zou geven aan deze oproeping, of binnen de 15 dagen volgend op de voor het onderzoek voorziene datum geen geldige reden zou geven voor zijn aanwezigheid, zijn aanvraag om machtiging tot verblijf zou worden geweigerd.

Verzoeker betwist niet dat hij voormelde uitnodiging ontving, en evenmin dat hij niet inging op deze uitnodiging en naliet hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen een geldige reden op te geven. Ook thans duidt hij op geen enkele wijze de concrete reden waarom hij naliet gevolg te geven aan de uitnodiging. Hij stelt op algemene wijze dat hij om redenen buiten zijn wil om naliet gevolg te geven aan de uitnodiging, doch zonder in dit verband enige concrete toelichting te verstrekken.

Verzoekers wijzen erop dat zij hun aanvraag tot vijf keer toe actualiseerden, een laatste keer op 18 oktober 2011, en zijn van mening dat de verschillende voorgelegde medische stukken alle vereiste medische gegevens bevatten die de ambtenaar-geneesheer toelieten om zijn medisch advies te geven, zoals in talrijke andere dossiers. Zij geven aan te betwisten dat een eigen onderzoek door de

ambtenaar-geneesheer noodzakelijk was opdat deze een medisch advies in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kon opstellen en deze geen verder onderzoek zou hebben kunnen voeren.

Verzoekers bekritiseren aldus de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer waar hij een eigen onderzoek van verzoeker noodzakelijk achtte om de voorliggende medische gegevens pertinent te kunnen evalueren en om een medisch advies te kunnen verstrekken in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt in dit verband evenwel dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens, en bijgevolg eveneens de appreciatie of de voorliggende medische gegevens hem toelaten om tot zijn advies te komen, uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoren en het de Raad niet toekomt de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer op dit punt te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)).

Verzoekers betwisten verder dat er in hunnen hoofde sprake zou zijn van een gebrek aan belang. Zij wijzen andermaal op de verschillende ingediende actualisaties om te stellen dat zij wel degelijk een continu belang hebben getoond bij hun procedure.

Daar de laatste actualisatie van verzoekers, zoals zij zelf aangeven, dateert van oktober 2011 terwijl verzoeker werd uitgenodigd voor een raadpleging bij de ambtenaar-geneesheer op 27 mei 2013, waaraan evenwel geen gehoor werd gegeven en zonder dat hiervoor enige concrete redengeving naar voor werd of wordt gebracht, maken verzoekers evenwel niet aannemelijk dat zij een continu belang hebben getoond bij hun procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en weerleggen zij de motivering van de eerste bestreden beslissing op dit punt niet.

Verzoekers betogen ten slotte dat artikel 9ter, §1/1 van de Vreemdelingenwet op zich niet voorziet dat een gebrek aan belang kan worden vastgesteld omwille van het feit dat verzoeker niet opdaagde voor een onderzoek en waardoor geen verder onderzoek diende plaats te vinden. Zij stellen dat deze bepaling enkel voorziet dat de toekenning van de verblijfsmachtiging kan worden geweigerd, doch dit steeds dient te gebeuren door middel van een gemotiveerde beslissing.

De Raad stelt evenwel vast dat verweerder in casu op gemotiveerde wijze heeft geduid waarom hij heeft besloten om de toekenning van de verblijfsmachtiging te weigeren. Verweerder wijst er zo op dat de ambtenaar-geneesheer een eigen onderzoek van verzoeker noodzakelijk heeft geacht om tot zijn advies te kunnen komen en verzoeker dit verder onderzoek onmogelijk heeft gemaakt door geen gevolg te geven aan de uitnodiging van 24 april 2013. Er dient te worden aangenomen dat dit de determinerende motieven zijn op basis waarvan de verblijfsaanvraag wordt afgewezen en dat het voorgehouden gebrek aan belang in dit verband slechts een bijkomende redengeving betreft. Hierboven werd daarenboven ook reeds vastgesteld dat verzoekers het gestelde dat zij geen continu belang hebben getoond wat hun aanvraag betreft niet weerleggen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder, gelet op voormelde redengeving, op kennelijke onredelijke wijze of in strijd met artikel 9ter, §1/1 van de Vreemdelingenwet heeft besloten tot de afwijzing van de verblijfsaanvraag om medische redenen. In de mate dat verzoekers blijven stellen dat de ambtenaar-geneesheer hun aanvraag inhoudelijk diende te onderzoeken, gaan zij voorbij aan het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer binnen zijn medische beoordelingsbevoegdheid net heeft geoordeeld dat de voorliggende medische gegevens niet volstaan om tot zijn advies te kunnen komen en hij hiervoor een eigen onderzoek van verzoeker noodzakelijk achtte. De Raad wijst erop dat de wetgever met de invoering van artikel 9ter, §1/1 van de Vreemdelingenwet net tot doel had om in een situatie zoals deze thans voorligt, de mogelijkheid te voorzien om de verblijfsaanvraag te kunnen afwijzen zonder enig inhoudelijk medisch advies in het licht van de verschillende toepassingsgevallen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer 2011-2012, 1824/001, p. 1*).

Een schending van artikel 9ter, §1/1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoekers hebben daarnaast geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring

van de beslissing tot afwijzing van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS